

Buletinul de știri NS

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1105

18.05.2024 (135)

Michael Kühnen

A doua revoluție Volumul II: Statul popular

Partea 2

Pacea Național-socialismul este pace!

Niciun alt termen nu a fost folosit de democrați și bolșevici într-o asemenea măsură ca "pace" și "politică de pace". Acest lucru se datorează, probabil, faptului că "cruciații pentru democrație și umanitate", aliații celui de-al Doilea Război Mondial și slujitorii lor germani, nu au reușit nici măcar în mod rudimentar să contureze o ordine de pace și să pună capăt războiului împotriva Germaniei. Ei vorbesc despre asta cu atât mai mult și încearcă să demonstreze popoarelor din Europa că pacea a izbucnit de peste treizeci de ani.

Acest lucru este greșit, atât din punct de vedere moral, cât și juridic. Atâta timp cât Europa și Germania - inima continentului - sunt divizate și la mila stăpânilor străini, nu se poate vorbi de pace.

Nu doar poporul german, ci toate națiunile Europei sunt mai mult sau mai puțin dependente de cele două superputeri, fiind împiedicate să-și modeleze viitorul prin autodeterminare liberă. Frontiera oribilă și sângerândă din mijlocul Germaniei și jaful din zonele de frontieră, care împreună reprezintă aproximativ un sfert din teritoriul Reich-ului, sunt, desigur, chiar mai dureroase pentru Germania decât

situația altor popoare. Cu toate acestea, simpatia noastră se îndreaptă în primul rând către cei care sunt amenințați cu moartea națională - cum ar fi popoarele baltice și națiunea ucraineană. A vorbi de pace aici este un cinism batjocoritor, o palmă dată popoarelor asuprite din Est și Vest.

Atâta timp cât legea și libertatea nu sunt asigurate pentru toate națiunile din Europa, trăim într-o ordine postbelică care nu se întoarce la un tratat de pace, ci la acordurile de armistițiu din 1945. Scopul mișcării germane pentru libertate este de a stabili o adevărată ordine de pace în Europa și de a înlocui astfel nefericita ordine postbelică cu o Nouă Ordine occidental-etnică în întreaga Europă!

Național-socialismul este pace!

Latura morală corespunde, de asemenea, situației juridice:

Având în vedere evoluția militară fără speranță, Wehrmacht-ul german a depus armele la 8 mai 1945. Această capitulare s-a extins doar până la sfârșitul ostilităților și nu a afectat nici existența Marelui Reich german și nici ordinea internă a acestuia.

Președintele Reichului numit de Führer, Marele Amiral Dönitz, și guvernul său au fost recunoscuți de facto de către Aliați drept conducători: Aliții nu au insistat asupra capitulărilor individuale ale unităților de pe linia frontului, ci au negociat detaliile capitulării generale cu Comandamentul Suprem al Wehr-macht, care era subordonat guvernului Reichului.

Rezultatul capitulării necondiționate a Wehrmacht-ului a fost ocuparea completă a teritoriului Reich-ului de către cele patru puteri aliate victorioase. Chiar și acest pas nu a schimbat situația juridică a Reich-ului și a guvernului său, care până în acest moment încă deținea un control extins și ale cărui decizii erau, de asemenea, executate de agenții militare și administrative. Regula de ocupație și arestarea ilegală care a avut loc câteva săptămâni mai târziu nu au făcut decât să împiedice guvernul Reich-ului sub conducerea Marelui Amiral Dönitz să exercite efectiv activitatea guvernamentală.

Este important de reținut faptul că preluarea puterii de către puterile ocupante, divizarea Reich-ului, separarea Ostmark-ului și a altor provincii de frontieră, precum și stabilirea ulterioară a unui guvern democratic și a unui guvern bolșevic din umbră în zonele de ocupație respective, are mult de-a face cu puterea și forța, dar foarte puțin cu dreptul internațional și deloc cu libertatea unui popor de a-și forma propria ordine internă.

Banditismul fără precedent al arestării unui guvern legitim și preluarea arbitrară a puterii de către forțele de ocupație într-o țară care doar se predase militar nu este

un act creator de drepturi, ci o încălcare clară a dreptului internațional. De aici rezultă că:

"TOATE GUVERNELE GERMANE POSTBELICE DIN BRD, DDR ȘI BR/AUSTRIA SUNT ȘI AU FOST ILEGALE! "

Singurul reprezentant legitim al Marelui Reich german este președintele Reichului, Dönitz, care nu a demisionat niciodată și nu a recunoscut niciodată ordinea postbelică a învingătorilor.

Marele Reich german se sprijinea, în esență, pe trei piloni:

DIE WEHRMACHT a capitulat necondiționat în 1945. O încercare - de exemplu, ca organizație clandestină de vârcolaci - de a încălca acest armistițiu nu ar fi avut nicio șansă.

GUVERNUL REGIZONAL, ca centru al organismului de stat, a trecut în mâinile Marelui Amiral Dönitz după moartea Fuhrerului. Prin urmare, acesta din urmă este în continuare - până la demisia sau decesul său - șeful legal al statului Marelui Reich German, dar, din motive de vârstă, nu mai ia parte la lupta politică pentru Germania. Cu toate acestea, el nu a obiectat atunci când președintele Reichstagului german și liderul "Freiheitsbewegung Deutsches Reich", tovarășul Manfred Röder, a preluat reprezentarea legală a Reichului. Numai viitorul poate spune dacă acest pas a fost rezonabil.

NSDAP a fost declarat singura voință politică a națiunii prin legea privind unitatea partidului și a statului. Mișcarea este astfel, chiar și astăzi, purtătorul de cuvânt nerestricționat și de drept al poporului și al Reich-ului.

Desigur, aceste considerații juridice au doar o valoare limitată pentru lupta politică pentru Germania Mare. Cu toate acestea, este util să ne reamintim în permanență cât de fragile sunt bazele regimurilor germane de ocupație postbelice din Est și Vest în temeiul dreptului internațional și de ce luptăm împotriva statelor de ocupație.

Noi, național-socialiștii, cerem sfârșitul perioadei postbelice!

Sfârșitul perioadei postbelice, adică în mod concret:

☐ Ridicarea interdicției naziste,

☐ Restabilirea capacității de acțiune a Marelui Reich German,

☐ care să scoată în afara legii integritatea teritorială și suveranitatea națională a

națiunii germane și începerea imediată a negocierilor de pace în vederea încheierii unui tratat de pace paneuropean care să facă posibilă o coexistență sigură și liberă a popoarelor și care să nu împiedice calea către o necesară Ordine Nouă, völkisch-racială.

Național-socialismul este pace!

De fapt, mișcarea germană pentru libertate este singura formațiune politică din țara noastră care ia în serios sloganul "politicii de pace". Politica de pace este încercarea de a depăși ordinea postbelică!

Încheierea unui tratat de pace are ca scop realizarea unei reconcilieri autentice a națiunilor occidentale pe baza legii și a libertății. Numai o astfel de politică de pace va pune capăt celui de-al Doilea Război Mondial împotriva Germaniei și ne va da certitudinea că nu va mai exista niciodată un război fratricid în Europa.

Național-socialismul este pace!

Prin urmare, îi credem pe cuvânt pe vestitorii frazelor de "democrație" și "umanitate", pe marii "cavaleri ai dreptului internațional". Facem apel la fostele puteri inamice și la colaboratorii lor: *"Recunoașteți mișcarea germană pentru libertate ca reprezentantă a națiunii germane și haideți să facem o pace a legii și a libertății! Nu depinde de noi, național-socialiștii, că Germania este încă divizată și că Europa a cunoscut doar o pace bazată pe violență și nu o pace adevărată!"*

Luptătorii pentru libertate națională și popoarele Europei au fost mult timp unite. Ei spun: *"Niciodată să nu mai existe război între popoarele albe! Vrem pace!"*

Dacă democrații și bolșevicii refuză să renunțe la metodele de violență postbelice și să respecte dreptul internațional, luptătorii pentru libertate - național-socialiștii, național-socialiștii și fasciștii din Europa - îi vor mătura și vor face o pace a națiunilor!

Național-socialismul este pace!

Puterea mondială și politica mondială

Forțele tot mai puternice ale naționalismului la nivel mondial distrug ordinea bipolară a lumii, împărțirea pământului între superputerile SUA și URSS. Apar noi blocuri de putere, marile națiuni se trezesc - China, Arabia și Brazilia pot fi doar câteva exemple. Pentru noi, această evoluție are trei avantaje:

Sfârșitul divizării lumii duce la slăbirea vechilor blocuri de putere, iar o alianță cu noile puteri mondiale emergente sporește șansele unei politici neutre a "celeia de-a treia căi" de a depăși divizarea Germaniei și a Europei.

Noile puteri nu mai aparțin ordinii victorioase a celui de-al Doilea Război Mondial. Ele abordează Germania într-o manieră imparțială și parțial chiar prietenoasă. Importanța lor crescândă lovește în puterea puterilor victorioase, SUA și URSS, și slăbește stăpânirea în care acestea au ținut poporul nostru timp de decenii. Puterile victorioase Marea Britanie și Franța s-au scufundat deja înapoi în întunericul istoriei și nu vor împiedica renașterea Germaniei.

Noile puteri, care se definesc în mare parte ca nealiniat, sunt posibili parteneri într-un front mondial naționalist care trebuie să se considere antidemocratic, anticomunist și antisionist. O Germanie național-socialistă va putea să se încadreze în mod semnificativ în acest front mondial. Aici vedem bazele politicii mondiale germane.

În acest context, menționarea numelor unor posibili aliați nu implică, bineînțeles, o anticipare a orientării viitoarei politici externe germane și nici afirmația că aceste state, în forma lor actuală de stat și de guvernare, ar fi deja pregătite pentru o astfel de politică. Altceva este decisiv:

Statul Național-Socialist Popular trebuie să se transforme într-o putere de frunte a țărilor nealiniat și să participe la un front naționalist mondial care va înlătura ordinea postbelică și care poate fi considerat precursorul unei comunități de națiuni bazate pe fundamente naționale și rasiale.

Astfel, Germania va contribui încă o dată la modelarea politicii mondiale.

Germania este o putere mondială care nu îndrăznește să își folosească puterea considerabilă pentru a promova interesele naționale. Noi vom schimba acest lucru. Nu putem aștepta ca alte puteri să acționeze într-un mod care să se potrivească obiectivelor noastre. Vom acționa noi înșine!

Habitat

Pe termen lung, politica de putere mondială poate fi urmărită doar de acele state care au la dispoziție suficient spațiu vital. Habitatul, însă, nu înseamnă pur și simplu dominația asupra unei suprafețe mari, așa cum a vrut să spună Mussolini, care, în ambiția sa imperială, a "adunat deșerturi" pentru Italia în Africa de Nord și Abisinia. Mai degrabă, Lebensraum înseamnă:

- Bază alimentară securizată: O putere mondială trebuie să fie capabilă să se hrănească singură, dacă este necesar. Ea nu trebuie să se expună pericolului de a fi lovită în nervul vital de o blocadă. Cât de devastator poate fi acest lucru este demonstrat de blocada impusă Imperiului German de către puterile Antantei în timpul Primului Război Mondial, care a contribuit semnificativ la dezintegrarea frontului intern.
- Asigurarea bazei de materii prime: Ceea ce se aplică în cazul alimentelor trebuie să fie luat în considerare într-o măsură aproape și mai mare în ceea ce privește aprovizionarea cu materii prime. Și în acest caz, auto-suficiența sau accesul sigur la cele mai importante materii prime trebuie să fie posibil cel puțin în viitorul apropiat.
- Baza de populație asigurată: O putere mondială trebuie să aibă și astăzi o populație suficient de numeroasă.

Urișa mișcare strategică în clește de pe fronturile estic și african ale celui de-al Doilea Război Mondial, în care Armata Caucazului și Afrika Korps s-ar fi întâlnit pe pământ turcesc, ar fi fost decisivă pentru război. Dar forțele unei națiuni de 80 de milioane de oameni nu erau suficiente pentru acest lucru, chiar și cu cea mai mare tensiune. Așa că Frontul de Est a rămas în Caucaz, iar Afrika Korps în fața Egiptului.

Așadar, dacă Germania vrea să avanseze în cercul puterilor mondiale, trebuie să obțină o sferă de dominație care să permită autosuficiența a cel puțin 100 de milioane de germani în sectorul alimentar și al materiilor prime.

Adolf Hitler recunoscuse deja acest lucru de timpuriu, iar aici se află motivul decisiv al inevitabilității expansiunii spre est a Marelui Reich german. Nu a existat doar un fatal "ori - ori" între viziunea național-socialistă asupra lumii și ideologia bolșevică, ci și decizia istorică mondială între puterea mondială germană și cea sovietică. Este o consecință a orbirii criminale a Occidentului, care, în iluzia sa stupidă și antifascistă, în loc să stea cu spatele la noi, s-a aliat chiar cu bolșevismul, că Uniunea Sovietică a devenit o putere mondială și amenință libertatea întregii lumi.

Noi, național-socialiștii din noua generație, trebuie să tragem consecințe radicale din rezultatul acestei lupte pentru puterea mondială:

Comportamentul Imperiului Britanic și al Statelor Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial ne arată că speranța unui front unit anticomunist cu sistemele occidentale este o iluzie deșartă. Întreaga politică național-socialistă de expansiune spre est, care dorea să transforme Uniunea Sovietică în "India

germană" și conta pe neutralitatea Imperiului, s-a bazat tocmai pe această iluzie. Judecata greșită a politicii britanice și americane împotriva Germaniei a dus la războiul pe două și mai multe fronturi, care, împreună cu mașinațiunile sioniste și reacționar-masonice, a fost responsabilă pentru înfrângerea noastră.

Răspunsul la această situație nu poate fi astăzi decât un front hotărât împotriva sistemelor occidentale și reconcilierea și cooperarea strânsă între popoarele germanice și slave!

Național-socialismul renunță la ideea de expansiune spre Est!

Revendicările noastre teritoriale în Est se limitează la frontierele din 1.9.1939. Renunțarea la expansiunea estică nu înseamnă, bineînțeles, că acum dorim să cucerim spațiul vital necesar în Vest sau în altă parte.

Dimpotrivă, epoca cuceririlor violente și a războaielor civile albe s-a încheiat la fel ca și epoca marilor imperii coloniale. În cel mai bun caz, rămâne întrebarea dacă statele africane negre nu și-au demonstrat suficient de mult incapacitatea de a se autoguverna și de a obține independența. Dar chiar și în Africa, Germania nu mai poate cuceri un spațiu vital fără sprijinul Occidentului sau al Estului. Și chiar și atunci, acest lucru ar necesita o marină costisitoare, ceea ce nu este în interesul politicii germane.

Renunțarea la o poziție de putere mondială ar fi o trădare a misiunii Germaniei în lume și începutul sfârșitului rasei ariene în Europa. Numai popoarele germanice, poporul de bază al rasei albe, aveau puterea de a salva rasa albă, de a câștiga lupta rasială și de a contura o nouă ordine mondială. Pe de altă parte, noi, național-socialiștii, nu suntem interesați de o nouă luptă fratricidă între națiunile albe, care ar costa și ultimele poziții de putere ale rasei noastre și ar distruge complet Germania. Acum, însă, granițele noastre legale, Marele Reich German la 1.9.1939, sunt pur și simplu insuficiente ca spațiu vital pentru a asigura autarhia a cel puțin 100 de milioane de germani de atunci.

Prin urmare, recunoaștem aici o nouă sarcină independentă a național-socialismului tinerei generații, care, deși continuă să lupte pentru un spațiu vital suficient pentru germani, în conformitate cu legile luptei pentru viață, trebuie să parcurgă în mod evident noi căi în acest sens.

Spațiul vital de care avem nevoie cuprinde întreaga regiune mediteraneană, adică toată Europa, Turcia, Iranul și toată Arabia - cu alte cuvinte, un Imperium Romanum extins!

